

Cerurile de odinioară

TRILOGIA GENEZEI 1

*Cerurile
de
odinioară*

Kacy **Barnett-Gramckow**

Traducere de
Flaviu George Rațiu și Teofil Stanciu

Casa Cății, Oradea
2013

Această carte a fost publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii, de Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL, 60610, cu titlul *The Heavens Before*, copyright © 2004, de Kacy Barnett-Gramckow. Tradusă cu permisiune.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Cerurile de odinioară

de Kacy Barnett-Gramckow

Copyright © 2013 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Barnett-Gramckow, Kacy

Cerurile de odinioară / Kacy Barnett-Gramckow ; trad.:

Flaviu George Rațiu și Teofil Stanciu. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-75-6

I. Rațiu, Flaviu George (trad.)

II. Stanciu, Teofil (trad.)

821.111(73)-97=135.1

Traducerea: Flaviu George Rațiu și Teofil Stanciu

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

*Părinților mei minunați și îndrăgiți, Robert și Sharon,
care m-au înconjurat cu o mulțime de cărți, cu frați și cu dragoste...
și m-au învățat iubirea și frica de Dumnezeu.*

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc în mod special lui Mary Busha, uimitorul meu agent literar, și editoarei Michele Straubel, care au privit această lucrare cu mult entuziasm și au adus-o în atenția echipei Moody. De asemenea, le sunt recunoscătoare lui Amy Peterson, Dave DeWit, Pam Pugh și întregii echipe Moody (nu vă amintesc pe fiecare în parte, doar pentru că nu am aflat încă numele tuturor)! Toată stima pentru editorul LB Norton, un maestru al cuvântului, pentru Barbara LeVan Fisher, realizatoarea frumoasei ilustrații de pe copertă [cu referire la coperta originală, n.ed.] și pentru Janet Chaiet, la care am găsit sprijinul profesional de care aveam nevoie.

Îi sunt recunoscătoare îndeosebi lui John Woodmorappe, pentru bunătatea de care a dat dovadă și pentru fascinanta sa lucrare *Noah's Ark. A Feasibility Study* [Arca lui Noe. Studiu de fezabilitate], cu ajutorul căreia mi-am putut imagina în detaliu viața de zi cu zi din corabia lui Noe. Pe lângă nenumăratele surse laice care mi-au fost de un real folos, aș dori să îmi exprim recunoștința, printre altele, față de Answers In Genesis, The Creation Research Society, Christian Answers.net, Revolution Against Evolution, Creation Science, Creation Evidences, Christian Science Research

Center și Christian Apologetics and Research Ministries, pentru toate lucrările, opiniile și dezbaterile lor. A fost o adevărată plăcere să le analizez materialele și site-urile.

De asemenea, îi mulțumesc din toată inima lui Kathi Macias, editoarea și cumnata mea, pentru felul în care mi-a reîmprospătat mereu motivația. Îmbrățișările mele pentru mătușica Jo Coila, care s-a oferit să îmi lectureze cartea și pentru toată familia lui Josie Dover, de care îmi este foarte dor. Fratele meu, Joe, ar merita o medalie pentru veselia cu care a stat lângă mine, în primăvara anului 1980, când am intrat cu mașina într-un șanț, conducând ca o paranoică printr-o furtună de nisip – stârmită de erupția vulcanului Sfânta Elena, care m-a inspirat pentru câteva din descrierile acestei cărți. Cu toată dragostea le mulțumesc fiilor mei, Larson și Robert, care pot trece cu vederea dependența mea de cuvinte și soțului meu drag, Jerry, „domnul Editor”, care îmi răspunde cu răbdare ori de câte ori mă încurc în gramatică și se ocupă de treburile gospodărești. Mulțumesc, dragul meu, pentru înțelegerea de care dai dovadă, chiar și atunci când te zăpăcesc total (și pe mine, deopotrivă).

Mai presus de orice, cu nespusă bucurie, Îi voi mulțumi fără încetare lui Dumnezeu, care mi-a dat viață și prin al cărui har primesc toate resursele – care, de altfel, nu mi s-ar cuveni, orice aș face.

Prolog

Străvechiul copac al Evei se înălța stingher și plin de splendoare în mijlocul unui câmp întins, coborându-și, precum niște zăvese, crengile pline cu frunze de un verde șters, ce-i îmbiau pe trecători să își tragă sufletul la umbra lor. Se spunea că Eva, Mama tuturor celor vii, sădise acel copac după ce fiul ei preaiubit, Abel, murise cu zilele-n sân. Copacul nu era menit a fi o aducere aminte a tânărului Abel, ci un loc tihnit în care Eva să își poată crește ceilalți copii, de-a lungul anilor ce îi mai rămâneau de trăit.

Nu avea nicio însemnătate dacă acel copac era sau nu sădit de Eva însăși, fiindcă, de multă vreme, ea și copiii săi, deopotrivă, nu mai erau decât o poveste. Celor mai mulți dintre oamenii de acum le venea greu să creadă că această Eva existase măcar, cu adevărat. Însă cei care se îndoiau nu ședeau niciodată la umbra copacului, nu se cățarau pe ramurile-i falnice și nu ascultau foșnetul frunzelor legănate în boarea ce pribegea pe sub cerul trandafiriu.

Totodată, cei care stăteau la îndoială nu luau seama nici la nenumăratele semne de care erau înconjurați pe tânăra planetă, ce fremăta încă de ecourile creației. Dar până și ecourile acestea deveneau pe zi ce trecea tot mai lipsite de armonie. Căci cei bănuitori, cu zbuciumul lor neostoit, storceau lumea de vlagă și o nimiceau cu pornirile lor îndreptate numai spre rău.

Capitolul 1

Annah oftă și se cuibări printre frunzele alungite, precum niște pene, pe una din crengile străvechiului Copac al Evei. Câmpul era învăluit în pâcla deasă de dimineață, iar aerul frez și răcoros o făcea să tremure, dar Annah era gata să plătească prețul acestor neplăceri mărunte, pentru bucuria câtorva clipe de libertate și de pace. Ca de obicei, familia sa și ceilalți locuitori ai așezării nu se deșteptaseră încă, ci dormeau greu, istoviți după o noapte întreagă de ospăț, de joc, de certuri și sporovăieli. Annah nu lua parte niciodată la petrecerile lor; ea nu avea nimic de sărbătorit.

Locul meu nu e laolaltă cu ceilalți, își zicea în sinea ei.

Pentru a-și mai uita durerea, femeia își duse mâna în sacul țesut din paie, agățat lângă ea, pe o creangă, scoase o suveică din lemn și începu să dreagă marginile crâmpoțite ale vălului său. Cu multă răbdare, Annah prinse a lega între ele firele subțiri și uscate, pe care le făcuse cu mâna ei din tulpini de flori de câmp, înmuiate în apă și apoi bătucite cu băgare de seamă. După nenumărate dimineți de muncă, firele împletite se prefăcuseră într-o țesătură întortocheată ce putea fi purtată în jurul gâtului,

apoi într-un șal, o învelitoare pentru cap, iar în cele din urmă, un vâl în care femeia se putea înfășura cu totul.

Ținând seama de culoarea schimbătoare a luminii zilei și întorcându-se cu gândul la durerea ce îi străpungea mâinile și picioarele încordate, Annah își ridică privirea și scrută văzduhul printre crengile copacului. În curând, soarele avea să ajungă la crucea amiezii. Cerul își dezbrăcase veșmântul roșu aprins cu care se acoperise în revărsatul zorilor, iar acum se înfățișa într-un trandafiriu deschis, gătit cu un soare cald și curtenitor.

Yerakh, întâiul născut din familia ei, avea să se trezească, în curând. Annah se cutremură, amintindu-și chipul fratelui său, cu barba lui ca tăciunele și își spuse: *Ce bine ar fi ca Yerakh să se trezească voios azi.*

Femeia mai făcu un nod și vârî mica suveică din lemn în sacul de paie. Își puse vâlul pe umeri, apoi luă desaga în spinare, își netezi părul drept și negru, iar în urmă coborî din copac. Ajunsă jos, își mai potrivi tunică de piele și privi încă o dată printre ramurile copacului.

Oare să fi fost acesta, într-adevăr, sădit de Eva, Mama tuturor celor vii? Yerakh lua în răs acea poveste, la fel cum făcea cu toate poveștile din străbuni.

— Dacă dați crezare acestor născociri, nu mai e mult și veți crede și în Cel Preaînalt! Își repezea el frații și surorile mai mici, de fiecare dată când aceștia îndrăzneau să depene astfel de povești în prezența lui. De obicei, cu trufia și disprețul său, Yerakh le închidea gura tuturor. Însă dacă nu izbutea în felul acesta, își folosea și pumnii.

Ce bine-ar fi ca Yerakh să se trezească voios azi, își repetă Annah în minte. Apoi goni de-a lungul câmpului către așezarea cu adăposturi acoperite cu stuf, luând seama la vietățile din jur și simțindu-le prezența, după cum și ele o simțeau pe a sa. Nu exista urmă de teamă între Annah și aceste vietăți, ci doar așteptare în vederea recunoașterii. Șoricei, găini și popândăi mișunau nestingheriți

Cerurile de odinioară

pe lângă picioarele ei. Gâzele țâșneau zumzăind înaintea femeii și aceasta își desfăta privirile cu aripile lor, în care se răsfrângeau lumini multicolore. Apoi, păsări în culori fără număr zburau pe deasupra florilor de câmp, ciripind și cântând în chipuri tot atât de felurite precum penele lor. Annah râvnea să aibă aripi, la fel ca ele. Oare ce gândeau păsările despre ea? Și le închipuia cântând: *Un om!... O femeie!... O făptură de nimic!*

Am să vă arăt ceva, le spuse Annah fără vorbe. Apoi își apucă vâlul de pe umeri și îl trase cu dibăcie peste cap, voind parcă să prindă cu el câteva din micuțele cântărețe sprintene. Acestea o luară din loc, fluturându-și aripile cu repeziciune, pentru a se întoarce la fel de iute o clipă mai târziu, după ce vâlul se așezase, fără semn de primejdie, peste părul drept și negru al femeii.

Sunt o vietate neînsemnată, prinsă într-o cursă, îi trecu prin minte lui Annah, pe măsură ce-și privea însoțitoarele mărunte, prin țesătura fină a vâlului. Parcă le auzea cântând de mila ei: *Sărmanul om!... Biata femeie!... Sărmana de ea, o făptură de nimic!*

***

Stând pe pământ, îngenunchată îndărătul zăbrelelor odăii de lucru a lui Yerakh, Annah bătea cu o bătă mică din lemn aurul așezat de fratele ei pe mai multe straturi, între câteva bucăți de piele, unele mai groase, iar altele mai subțiri. Brațul ei tuciu și slab se ridica și cobora, bufnind stins într-o cadență plăcută.

— Annah! Ajunge!

Înspăimântată de glasul de tunet al lui Yerakh, Annah tresări. Spre binele ei, femeia nu își privea niciodată fratele în față. Nu îndrăznea să îngăduie ca el să-i vadă ura și osândirea din ochi, altfel Yerakh ar fi ucis-o.

— Proasto! murmură bărbatul, înhățând bătă îngustă din mâinile femeii, cu un gest amenințător. Dă-te la o parte. Vreau să văd ce ai făcut. Hai, mișcă de-aici!

Cu o uimitoare gingășie, Yerakh cercetă straturile de piele și foițele de aur. Apoi trânti băta înapoi în mâna femeii.

— Bate-l până când îți spun să te oprești. Ai înțeles? Treci la lucru!

Știu și eu cât trebuie bătut aurul. N-am nevoie să îmi spui când să mă opresc.

Sângele îi zvâcnea femeii în palma lovită. În vreme ce Yerakh ieși, îndreptându-se cu pași mari spre vatra de topit aur, Annah își înghiți lacrimile și ridică din nou băta. Îi dădu, apoi, drumul peste maldărul de piei și foițe de aur, împreună cu întreaga ei furie, gândindu-se în cadența loviturilor: *Îl-bat-a-cum-pe-Ye-rakh! Îl-bat-a-cum-pe-Ye-rakh!*

În cele din urmă, furia i se domoli, pe măsură ce foița de aur se subție. Și, asemeni aurului, Annah se simțea firavă; cea mai slabă adiere o putea doborî cu totul. Acum băta părea mai grea și o dureau mâinile, însă Yerakh avea să se umple de mânie, dacă femeia se oprea din lucru fără încuviințarea lui. Pe unde era acesta, oare? Annah mai rări puțin loviturile și auzi numaidecât vocea fratelui său. Yerakh se întorcea în odaia de lucru, însoțit de cineva.

— Oprește-te, Annah! o repezi bărbatul. Îl bați, de nu se mai alege nici praful de el!

Întocmai cum aș vrea să te bat și pe tine, îi răspunse femeia în tăcere.

Ea privi pentru o clipă la picioarele goale și mari ale lui Yerakh, apoi la ale tovarășului său, Naham Sfarmă-Fier. Picioarele acestuia din urmă erau cele mai mari și mai soioase din întreaga așezare. Prin murdăria și funinginea ce îi acopereau pielea și straietele, Naham își făcea cunoscut meșteșugul, însă oricine putea fi convins, doar văzându-i statura, că bărbatul își merita pe deplin numele. Urma piciorului său era de două ori mai mare decât urma lăsată de Yerakh, care, măcar că era la fel de înalt ca orice

bărbat obișnuit, de-abia dacă îi ajungea până la cot. Înfricoșată, Annah își plecă fruntea, dar nu îi luă în seamă.

— Yerakh, de atâția ani de când te știu, n-am auzit-o niciodată să rostească vreun cuvânt, spuse Naham cu un glas zeflemitor, ce răsună tunător. Vorbește vreodată?

— Nu poate vorbi. E smintită, răspunse Yerakh plin de dispreț.

Apoi o lovi strașnic pe Annah cu piciorul, dovedindu-și puterea pe care o avea asupra ei, doar pentru a crește în ochii oaspetelui său. Femeia o șterse din loc, nădăjduind să le scape din priviri, însă Yerakh îi smulse bâta din mână și-o izbi peste umeri. Annah scoase un țipăt, apoi își mușcă buza, ca să-și curme glasul. O cuprinsesă sudorile din pricina strădaniei sale și un fior de gheață o trecu din cap până-n picioare.

— Iacă! spuse Yerakh împlinit. A scos un sunet. Dar nu face nici cât o jivină.

Înainte ca bărbatul să o lovească din nou, Annah sări în picioare și fugi îndărătul zăvesei din piele de la intrarea în odaia cea mai mare a bordeiului. În urma ei, se auzi râsul batjocoritor al lui Yerakh. *De-ar pieri odată!* se gândi Annah, cuprinsă de mânie. *Și lighioanele ce mișună pe câmp sunt mai pline de bunătate.*

— Stai locului! răsună vocea furioasă și ascuțită a unei femei. Făptură fără minte! Toate le răstorni!

Iltani, soția lui Yerakh, ședea în fața lui Annah, pe o rogojină împletită cu multă migală. Aceasta – o femeie bucălată, cu un păr negru și lung, prins în coadă cu mai multe talismane de aur – îi tăie calea, întinzându-și deodată brațul rumen. Annah încremeni. Aproape călcase într-o strachină cu boabe de fasole roșie și cu mirodenii ce urmau a fi zdrobite.

Sora lui Yerakh își feri ochii de privirea lui Iltani, care se plângea cu glas tot mai tare.

— Ființa asta nu știe deloc ce-i buna cuviință... La cum se poartă, ar trebui închisă cu oile în țarc. Unde-o fi mamă-sa, să-i umble de rând?

Întrucât nu se auzi niciun răspuns din odăile alăturate, Iltani ridică și mai tare glasul:

— Până nu ne calcă mâncarea în picioare!

Zgâindu-se la mâinile brune și durdulii ale cumnatei sale, Annah își spuse în sinea ei: *Nu-ți face griji, Iltani. Plec numaidecât. Însă, dacă ai avea măcar un strop de bunătate, ai încerca să îți dai seama de ce fug așa. Doar știi bine că Yerakh mă bate.*

Femeia își apucă sacul de paie și vâlul, după care dădu să iasă din bordei. Mai avea puțin până afară, când fu oprită de o voce gravă.

— Annah.

Plecându-și fruntea în pământ, Annah se întoarse către mama ei, Parah; aceasta era o femeie plăcută și totodată bătoasă, precum părul ei, ca pana corbului, prins în coadă cu niște ferecături de aur. Parah îi vorbi cu un glas molcom.

— Annah, nu am nevoie ca soția fiului meu să țipe astfel după mine. Am și eu treburi.

Annah privi picioarele mici și goale ale mamei sale, rostind în sinea ei: *Iltani țipă la toată lumea.*

Obişnuită deja cu tăcerea fiicei sale, Parah continuă:

— Dacă ai terminat cu aurul, ia coșurile și du-te în livadă, să culegi niște fructe.

Cu sufletul sfredelit, Annah își petrecu privirea peste chipul mamei. Fruntea brună și netedă a lui Parah era acum ușor încrețită. Iar în ochii săi mari, cu gene lungi și castanii – ce aduceau atât de mult cu ochii fiicei sale asuprite –, nu se mai vedea nici urmă de răbdare, căci Parah și-o pierduse demult.

Mama, se gândi Annah, coborându-și deznădăjduită privirea în pământ, dintre toți oamenii, tu ar trebui să mă-nțelegi cel mai bine. Nu vezi cât am de suferit? De ce-i îngădui lui Yerakh să se poarte astfel și nu spui nimic în apărarea noastră? La fel ai stat cu mâinile în sân și când l-a ucis pe tata. N-ai jelit deloc și nu ne-ai spus niciun cuvânt de mângâiere. De ce? De fapt, cred că nu ți-a pasat niciodată de noi.

Cerurile de odinioară

O podidiră lacrimile... dar nu putea lăsa ca mama ei să vadă acest lucru, așa că se întoarse iute și fugi afară din colibă.

— Ai uitat coșurile, strigă Parah în urma ei.

Voi strânge fructele în sacul meu de paie! răspunse Annah fără vorbe. *Căci dacă mai zăbovesc în preajma ta, mamă, vei începe să mă bați și tu, când vei auzi toate cuvintele ce-mi stau pe limbă.*

În graba ei, femeia nu-și mai puse vălul pe cap, ci plecă lăsându-l să-i atârne de pe umeri până pe brațe. Să-i vadă toată lumea chipul; astăzi nu-i mai păsa. Vietățile de pe câmp îi resimțeau, la rândul lor, lacrimile și furia tot mai sălbatică. O zbugheau dinaintea ei, străpungând văzduhul trandafiriu cu fel și fel de sunete ascuțite.

***

Annah goni, până când își simți pieptul cuprins, parcă, de flăcări. Avea gura uscată precum colbul și aproape că nu mai putea îndura junghiurile ce îi porneau din tălpi. Domolindu-și pasul, ea privi în jos și văzu că spinii de pe câmp îi sfârtecaseră picioarele. Îi sângerau chiar și genunchii. Femeia hotărî să meargă la râu și să-și tragă puțin sufletul, să bea niște apă, să-și curețe rănila și să-și spele fața de lacrimi. *Ce bine-ar fi ca râul să-mi ștergă și durerea din inimă, odată cu petele de sânge.*

Cu capul plecat, cu chipul ascuns îndărătul părului său negru, căzut asemeni unei perdele de pânză, Annah păși încet prin desișul unui crâng și coborî spre apele rezezi și scânteietoare ale râului. Se așeză cu greu, apoi își lăsă picioarele în apa rece și liniștitoare. Aceasta era limpede și plăcută chiar înaintea ei, însă, ceva mai departe de mal, râul părea adânc, învolburat și tulburător de ispititor. Cât de ușor i-ar fi fost să-și dea drumul de pe țarm și să lase în urmă acea viață.

Se aplecă încet, își petrecu mâinile îndurerate prin apa cristalină, umplându-și căușul palmelor și bău. Mai apoi, ștergându-și

buzele, Annah rămase pe gânduri, cu privirea pierdută prin buboanele râului.

Nu am nici măcar patruzeci de ani... n-am ajuns încă nici la jumătatea primului meu kentum. Mama este deja la al doilea kentum al său, Yerakh a trecut de primul. Tata trecuse de al treilea kentum, când Yerakh i-a pus capăt zilelor. Tată, ai fi putut să mai trăiești încă cinci măcar, dacă Yerakh n-ar fi fost atât de hrăpăreț. Dintre toți oamenii ce s-au perindat în jurul meu, tu ești singurul care m-a iubit vreodată cu adevărat; acum știi bine asta. Mi-aș dori să nu te fi văzut murind. După atâția ani de zile, ar fi trebuit ca durerea pentru pierderea ta să se stingă întrucâtva. De ce plâng după tine fără încetare?

Durerea femeii se revărsa în șiroaie de lacrimi, ce se poticneau din când în când în câte un suspin sfâșietor.

Am înnebunit de-a binelea, își spuse ea într-un final. Yerakh mă va bate din nou, fiindcă am fugit de el. Dar nu vreau să mă întorc. M-am săturat de viața asta! M-am săturat și de atâta plâns.

Ajunsă, în cele din urmă, la capătul puterilor, Annah se aplecă, pentru a-și spăla fața. Își șterse ochii cu vălul, apoi privi încă o dată lung în vârtoarea râului. Poate că era mai bine să-și dea drumul în voia apelor, punând astfel capăt suferinței. Ar fi isprăvit o dată pentru totdeauna cu bătăile lui Yerakh, cu disprețul lui Iltani sau cu nepăsarea lui Parah.

Râul zorit părea s-o îmbie, poftind-o să-l însoțească, iar tânăra îi privea fermecată unduirea, clătinându-se ușor.

Deodată, ceva izbi oglinda apelor, făcând-o pe Annah să dea înapoi. Înainte ca femeia să priceapă ce se întâmplase, o altă piatră de mărimea unui pumn căzu înaintea sa, ceva mai aproape de țarm. De astă dată, stropii de apă îi atinseră chipul.

Annah privi uimită peste râu. Un tânăr în veșminte din piele o scruta în tăcere de pe malul celălalt, cu niște ochi întunecați și pătrunzători. Când îi întâlni privirea, bărbatul clătină ușor din cap, lăsându-și buclele lungi și închise la culoare să lucească

în razele soarelui. Annah aproape că îi putu auzi gândurile: *Nu, nu te da pradă râului.*

Femeia se așeză pe pământ, năucită. De ce i-ar păsa necunoscutului acestuia dacă ea murea? Nimeni nu i-ar fi simțit lipsa, nici din propria-i familie. Tânărul n-o mai scăpa din ochi, urmărindu-i cu mare atenție fiecare mișcare.

Dacă intru în apă, înțelese Annah, el va muri, încercând să mă scoată la mal. N-are de gând să plece de aici, dacă nu plec eu mai întâi, înapoi spre tabără.

Pe când cugeta ea astfel, dintre copacii de pe cealaltă parte a râului, apărură încă un tânăr – de bună seamă, frate cu cel dintâi. Căra în brațe câteva legături de fibre lungi, din scoarță de copac. Avea un pas iute și sprințar, iar ochii îi străluceau șugubăț, plini de veselie; asta până în clipa când fratele lui îi spuse ceva și i-o arătă cu mâna pe Annah. Atunci toată vioișia de pe chipul lui pâlî și tânărul o privi lung pe femeie. La fel ca bărbatul dintâi, acesta clătină din capul cu bucle negre și își rotunji buzele, rostind un „Nu”.

Tulburată, Annah își acoperi fața cu vâlul și se ridică în picioare. Tinerii se vădiră peste măsură de neliniștiți, până când ea își luă sacul de paie și se îndepărtă de râu. Femeia se pierdu în umbra copacilor, făcând un ocol prin hățişul ce împânzea pământul plin de frunze al pădurii și se întoarse pentru a-i urmări pe cei doi frați.

Primul se uita încă după ea, dar al doilea tocmai îngenunchea, desfăcând legăturile de fibre. Din câte se părea, bărbatul avea să rămână acolo întreaga după-masă, îmbibând în apă scoarța de copac, pentru a-și face din ea funii. În timp ce Annah îi privea, ascunsă vederii, tânărul sosit mai pe urmă îi vorbi fratelui său. În cele din urmă, acesta îngenunchea, la rândul său, pentru a-i da o mână de ajutor – poate, pentru că nu o mai zărea pe Annah și nu îi mai simțea prezența.

Trăiesc în pace unul cu celălalt, cugetă femeia uimită. Se iubesc. Și, cu toate că nu mă cunosc, și-au făcut griji pentru viața mea. Alți

oameni ar fi privit nepăsători cum râul m-ar fi înghițit, iar moartea mea n-ar fi fost pentru ei decât o poveste pe care s-o depeze familiei sau prietenilor adunați la focul de seară.

Pentru a-și alunga aceste gânduri, Annah plecă de la râu și se îndreptă încet către livezile lui Yerakh. Dacă voia, totuși, să mai trăiască, atunci trebuia să culeagă niște fructe, după cum îi poruncise Parah. *Chiar dacă, fără îndoială, mama nu se așteaptă ca fiica ei fără judecată, o creatură totuna cu nimic, să priceapă o sarcină simplă precum aceea de a strânge fructe, se gândi femeia și se schimonosi la chip.*

Apropiindu-se de livezile dindărătul așezării, Annah văzu cinci animale mari, sure, cu piele aspră, ce se hrăneau cu fructe. Cele mai bătrâne – care, de altfel, erau mai înalte ca oricare dintre locuințele din așezarea lor, niște colibe făcute din împletituri de paie și nuiele – rumegau în tihnă printre crengile dinspre vârf, legănându-și pe ici, pe colo gâturile lungi și zvelte chiar deasupra pomilor, în văzduh, de unde puneau ochii pe fructele mai coapte, cu mirosul cel mai pătrunzător. De cealaltă parte, suratele lor mai tinere și mai mărunte se mulțumeau cu ceea ce găseau pe crengile de mai jos și cu fructele căzute pe pământ.

Bun găsit! le spuse Annah din priviri. Vietățile acestea curățau livezile. Dacă fructele erau lăsate să putrezească, locul se umplea de viespi, iar pe acestea, femeia nu le putea suferi, urându-le aproape la fel de mult cum ura șerpilor. Însă de mâncătoarele-de-fructe, pe cât erau ele de mari, tânăra nu se temea, lucru destul de ciudat. Asemeni celor mai multe dintre vietățile ce mișunau pe câmp, animalele ce se hrăneau cu fructe se împăcau bine cu oamenii. *Iertați-mă că dau așa buzna peste voi, nu mă luați în seamă. Eu sunt o făptură de nimic; am venit doar să strâng ceva de-ale gurii, câteva îmbucături pentru familia mea.*

Uriașele făpturi continuau să râme pământul și să mănânce roadele pomilor, fiind, de bună seamă, în același gând cu Annah: *Un om... o femeie... o făptură de nimic.*

Punându-și pe umeri vălul și sacul de paie, Annah se cățăără cu grijă pe crengile copacului. Avea degetele vinete și pătrunse, încă, de durere, de pe urma loviturilor lui Yerakh. Sleită de puteri, femeia începu să adune câteva din fructele îndrăgite de mama ei, niște fructe ale soarelui aurii-verzui, cu o mireasmă plăcută și îmbietoare. Cuprinsă deodată de o foame nestăpânită, Annah luă un fruct, îl curăță de coaja acră și se înfruptă din miezul său dulce-acrișor, după care continuă să-și umple traista.

În vremea aceasta, una dintre cele mai tinere vietăți devenise destul de curioasă de prezența lui Annah. Se întâmplă de trei ori ca femeia să se întoarcă spre o altă creangă, doar pentru a da nas în nas cu micul animal, ce-i răsufla zgomotos și umed chiar în față. Blândețea din ochii lui căprui o fermecă și Annah atinse pielea sură și zbârcită de pe gâtul făpturii, ce semăna la pipăit cu pielea grosă, înăsprită de pe propriile-i tălpi.

Într-o bună zi, vei fi foarte bătrân și tu, îi spuse femeia în gând. Vei crește mare și fălos și nu vei mai dori să ai de-a face cu un om, cu o femeie, cu o făptură de nimic. Dar îți mulțumesc. Astăzi, trei făpturi vii m-au privit cu bunătate. Poate că-mi voi duce, totuși, zilele mai departe.

Tulburat parcă de întunecimile spre care Annah își întorsese mintea, tânărul animal se trase înapoi și reveni lângă ai săi. Apoi, ca și cum ar fi fost toate într-un gând, animalele se adunară și plecară încet. Annah oftă. Mâhnită, ea dădu drumul în sacul de paie fructului auriu-verzui și acru pe care îl ținea în mână, mai puse deasupra câteva poame amare, mici și galbene, iar în urmă așeză la gura sacului un ciorchine de struguri stânenii. *Voi mai lua un afa sau chiar mai multe din copacii dindărătul colibeii, ale căror poame sunt dulci și au coaja subțire, se hotărî femeia. Acelea, pe lângă tot ce am cules până acum, ar trebui să fie de ajuns pentru astă-seară.*

Ridicându-și privirea, Annah zări pe cer primele răsrângerii liliachii ale amurgului, apoi primele sclipiri de stele, învăluite-n licăr stacojiu, în albastru șters și în văpaie albă. Iar luna tremura deja scăldată în lumină, caldă și frumoasă, precum o piatră de

mare, de care femeia văzuse odată în salba unui negustor de bucate. Acesta îi dăruise lui Yerakh niște sare albă, curată, adusă de la marginile îndepărtate ale ținutului. Peste măsură de încântat, Yerakh îl poftise pe neguțator să prăznuiască împreună cu el în acea seară. *Cine știe*, îndrăzni să spere Annah, *poate că Yerakh va fi plecat să se desfete peste noapte în casa lui Naham. Atunci mama și ceilalți nu mă vor osândi pentru că am fugit de el.*

Femeia porni grăbită către tabără. Nu voia s-o prindă seara în mijlocul câmpului. Tocmai se apropia de coliba lui Yerakh, unde pomii își împărășiau mireasma dulce de afal, când zări un bărbat și o femeie ce se îmbrățișau în umbra crengilor joase. Preț de câteva clipe, Annah nu desluși chipul bărbatului; rămase prea încremenită după ce o recunoscuse pe femeie, pentru a-l mai lua în seamă și pe el. Ibovnica era chiar mama ei.

Primul gând ce îi trecu prin minte fu acela că *Yerakh îi va omorî pe amândoi, pe mama și pe iubitul ei*. Tremurând de teamă să nu se dea de gol, Annah se ascunse în desișul înalt de iarbă verde. Și, în vreme ce stătea pitită astfel, i se înfiripă în minte un gând cu totul nou ce-o umplu de nădejde, însă și de teamă, deopotrivă. Dacă Parah se folosea de această poveste de dragoste, pentru a scăpa de sub mâna de fier a lui Yerakh, atunci se putea ca viețile lor să se schimbe. Dar în bine sau în rău? Lui Annah îi venea să fugă de acolo, însă Parah ar fi văzut-o și s-ar fi mâniat că fusese prinsă. Femeia hotărî că cel mai bine era să aștepte până când cei doi se despărteau. Îi auzea râzând încet din umbră, șoptindu-și lucruri murdare și sărutându-se. Rușinată, Annah își astupă urechile. Avea să intre în colibă, de îndată ce plecau cei doi. *Nu mai pot culege niciun afal în seara asta. Mama își va da seama că am stat ascunsă printre pomi și îmi ajunge, pe ziua de azi, câtă bătaie am mâncat deja. Mi-aș dori doar să se grăbească puțin. Mamă, o mustră Annah pe femeie în gând, copiii tăi așteaptă înăuntru. Du-te la ei!*

Deodată, Parah încetă a mai șopti lucruri nerușinate și își drese glasul, zorindu-și cu blândețe iubitul; ai fi zis că luase aminte la gândurile nerostite ale fiicei sale.

— Ai mei se vor întoarce în curând. Yerakh se va înfuria, dacă va da peste noi. Te rog! Trebuie să pleci acum!

— Yerakh va prăznui cu Naham toată noaptea, răspunse bărbatul nepăsător și chicoti din nou.

Râsul îl trădă și Annah îl recunoscuse. Era Tseb-iy, un văr de-al lui Naham, chipeș, tânăr și vânjos – și mult mai scund decât acesta. *Însă Tseb-iy nu e cu mult mai în vârstă decât Yerakh, chibzui femeia oțărâtă. Cum poate să se sărute cu mama?*

Annah fierbea de mânie, în vreme ce Tseb-iy o sărută încă o dată pe Parah, șoptindu-i un dulce rămas-bun. *Sunteți niște nesăbuiți, amândoi*, se gândi Annah, privindu-i cum se despărțeau. Când Tseb-iy și Parah plecară, în sfârșit, ea se ridică, trecu de cealaltă parte a colibei și se strecură înăuntru.